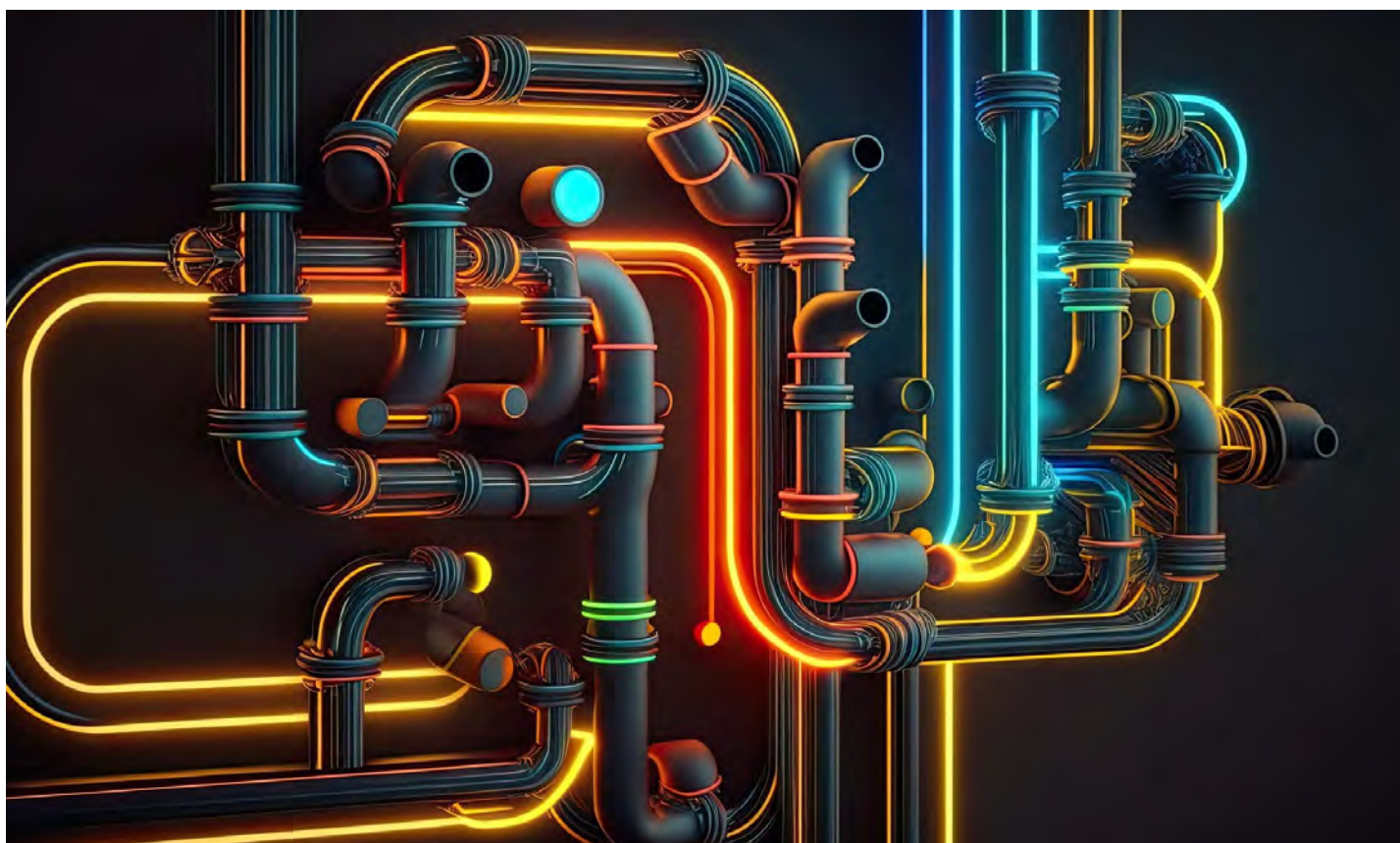

Nacsinák Gergely András

A NAGYPÉNTÉKI LAPJÁRÁS SAJÁTOSSÁGAIRÓL

2025-10-01 | NOVELLA

Városunk plébániáján, úgy hírlík, minden péntek este kártyapartit tartanak. Mindig hárman játszanak: az esperes, a kántor és az ördög. És ez alól a nagypéntek sem kivétel.

A sátán részvételét persze nem szó szerint kell érteni. Csak éppen így nevezik a parti harmadik, hétről hétre változó résztvevőjét. És persze az elnevezésben rejlik némi önirónia.

az ördög bibliája

Azt mondják, nagypénteken a *reverendissime* mindig elsőként esik ki a játékból. Ebben a maga részéről hajlamos égi jelt látni, és levonni a következtetést, hogy az ördög bibliája az Úréval nem kompatibilis – de hogy bizonyosságot nyerjen, ezt az égi üzenetet évről évre próbának veti alá, empirikusan tesztelve a gondviselést. És az nem is késlekedik igazolni a feltételezést, évről évre tetemesebb összegek elvesztésével nyomatékosítva üzenetét. Miután az esperes veszít, csalódottságát – valamint az Úr intése feletti megindultságát – leplezendő egy darabig részre vont szemmel mérlegeli, vajon konyakospoharában kellőképp csúcsíves mintázatokat rajzol-e a borostyánszínű ital, majd saját figyelmét elterelendő, anekdotázni kezd. Mondandója rendszerint kiterjedt lelkipásztori praxisának egy-egy mozzanatát érinti. A kántor szerint viszont a történetmesélés szimplán kicsinyes bosszú, csak arra szolgál, hogy kizökkentse a partiban maradtakat a játékból.

A kántor megfigyelése szerint az esperes úr, mielőtt kiszállna, úgy futtatja végig ujjait a kezében tartott lapok élén, amilyen könnyed mozdulattal zongoraművészek szoktak lezárni egy Chopin-darabot. Hihetünk neki: a kántor ugyan kellemetlen alak, de van érzéke a megfigyeléshez. Temetések alkalmával például tévedhetetlenül megmondja, a gyászolók karéjából ki volt a szerető. Esküvőkön szintúgy. Az esperes úr párnás ujjainak jellegzetes futama egy soha el nem hangzott darab záróakkordjaként szintén mindig a vereség beismerését jelzi.

Azon a nagypénteken, ki tudja, milyen meggondolásból, az esperes úr jónak látta a szerelemről elmélkedni, felidézte a Főcsatornamester és a Főcsatornamesterné esetét. Hangja fakón és távolian csengett, így a kántor és az ördög nemigen zavartatták magukat.

– Ahogy az a kelleténél tartósabb házasságok esetében lenni szokott – fogott bele tehát az esperes, a konyak alkonyfényén át szemlélve a világot –, a Főcsatornamester és a Főcsatornamesterné, kikhez egy időben bejáratos voltam, már évek óta tulajdon életük fonákján tartózkodtak. Magyarán szólva házasságuk igencsak pangott. Ilyenkor kezdődik a kicsinyeskedés. A Főcsatornamesterné a férj szellemének akkurátusságában, mely kezdetben lenyűgözte, már inkább a kicsinyesség és korlátoltság jegyeit vélte fölfedezni. A férfi viszont, akit annak idején rabul ejtett a nő szeleburdisága, a feleség hangulatainak törékenységét immár szimpla hisztériaként könyvelte el. Talán az utolsó, amiben osztoztak, kölcsönös egyet-nem-értésük volt, amely afféle titkos szövetségnek, hovatovább házasságuk amalgámjának bizonyult. Érzéstelenítésre, mint annyian, ők is az erkölcsöt választották; vagyis kitalálták, hogy ők tisztességes emberek, ami ideig-óráig elviselhetővé teszi a meghittség ordító hiányát.

– Milyen kiérlelt tudással rendelkezik atyám a házasságról – vetette oda a kántor foghegyről. Lapjárása, mióta az esperes kiszállt, kimondottan kedvező volt, pillanatnyilag úgy tűnt, nyeresre áll az ördög ellen. Ez már csak szakmai okokból is lelkesítette, így fél füllel figyelt az elhangzottakra. Városunk lelkipásztorát történetesen oly csodásan semleges hangszínnel áldotta meg a sors, hogy hallgatóságát többé-kevésbé immunizálta mondandójára. Egyre figyelemreméltóbb eseteket kényszerült hát előbányászni emlékezetéből, ha pedig ilyenről értesült, hálásan adoptálta, és mesélte tovább a sajátjaként. Így nemigen lehetett eldönteni, mikor meséli a saját életét és mikor a másét. És az is elképzelhető, hogy ez mit se számít. Mások élete kicsit a miénk is,

– Városunk közműtérképére pillantva – folytatta az esperes a szájában hosszan táncoltatott korty után – tüstént világossá válik, hogy minden mindennel összefügg, még ha nem is olyan faramuci módon, mint a hermetikuskok vélik. Annál sokkal kézzelfoghatóbb és elemibb szinten. A Főcsatornamester ezen összefüggések beavatottja, olyan zsigeri titkok ismerője, hogy hozzá képest egy alkimista adeptus csupán műkedvelő spiritiszta. Tisztában lévén a város rejtett áramlásainak törvényszerűségeivel, annak minden szennye és gennye mintha saját testében cirkulálna. Az ő tiszte, hogy mindennapjaink újra- meg újratermelődő mocskát és verítékét összeterelje és elvezesse a tisztulás helyére. Mióta ezt fölismernem adatott, bevallom, kollegiális szimpátiával viseltetek a Főcsatornamester iránt. Elvégre rokonszakmákban működünk. Talán barátomnak is mondhatnám. Kevesen tudják, de én utánajártam: Főcsatornamesterré csak úgy válhat valaki, ha elég időt kontemplált a közműhálózat térképén, hogy a megismerés egy magasabb szintjén fölismerje azt az egyetlen, rejtett pontot a város ki- és beáramlásainak szövevényén, amelyhez érve akár meg is béníthatná ezt a keringést – de természetesen esze ágában sincs ilyesmit tenni, lévén ő a Főcsatornamester. Féltékenyen őrzi, és semmi szín alatt ki nem szolgáltatja tudását, sem hiúságból, sem hatalomvágyból, sem jelentős pénzösszegért cserébe, így szól a főcsatornamesteri eskü. Ám a főcsatornamesterséghez nem elég a térkép beható ismerete: számtalan, végtelennek tetsző órát kell eltölteni a vezeték- és a csatornahálózat különböző leágazásait járva a többi karbantartóval; caplatni dugulások, túlfolyások eredetét kutatva; kiismerni a réz- ón- és vascsövek szeszélyeit,

az agg épületek leplezett hiányosságait, lappangó betegségeit, elmismásolt bűneit. Egyszóval számtalan aspektusból kell ismerni, és fáradhatatlanul feltárni ama másik, falak mögött és utcák alatt szemérmesen meghúzódó várost, amely számunkra érthetetlenül: pinceboltozatokon és utak alatt futó csöveken, ezerfelé indázó vezetékeken kommunikál a maga bugyborékoló, csörgedező, sötét és bűzös nyelvén; és amelynek lételeme, mintegy a város felszíni állandóságára rácáfolva, a fáradhatatlan, feltartóztathatatlan és szüntelen áramlás. Mennyire más várost is lát egy Főcsatornamester! Belegondoltak ebbe, tisztelt uraim? A város olyan arcát, amire talán nincs is szavunk. Esetleg még a Főcsatornamesternek sincsen – lévén a szavak maguk is állandóak, akár a homlokzatok. De a szó, a szó is csupán sejtések fluidumának, felindulások fortyogásának kérge – és mi jobb híján ezt a kérget nevezzük mindközönségesen ismeretnek. Alighanem ezért rendelkezik úgy a hatályos szabályozás, hogy utódját a Főcsatornamester mindig maga jelöli ki, mégpedig bizalmi alapon. A szakmai kritériumok természetesen ismertek, a nem-szakmaiak pedig (amelyek alapján a választás végül is megtörténik) természetesen közölhetetlenek. Senki nem is igen kíváncsiskodik ezekről: akárcsak az öreg épületeknél, amelyek az összes ismert statikai törvény dacára állnak, úgy az utódlás kérdését sem tanácsos bolygatni, ameddig a nedvek áramlása zavartalan és a város szemlátomást jó egészségnek örvend. Egy Főcsatornamester sosem téved – tartja a mondás, és úgy látszik, a városatyák is jobbnak látják, ha nem avatkoznak be fölöslegesen, hadd menjen a közművek alvilágában minden a maga sejtelmes útján, saját rejtett törvényei szerint.

Az esperes úr hosszabb szünetet tartott, amelyet vagy a hatás fokozása érdekében látott jónak, vagy gondolatai rendezése céljából. Hallgatósága értékelte a szünetet, ám sajnálatos módon a kántor szerencsésjének eddigre bealkonyult.

– Ezen a ponton – köszörülte meg torkát Isten felkent szolgája, édes konyakfelhőcskét lehelve – kénytelen leszek egy rövid elméleti kitérőt tenni. Nem, ne is tiltakozzanak – emelte föl színpadiasan a kezét, nem mintha bárki tiltakozott volna. – Alaptételek, hogy korunk embere óriási baklövést követett el, amikor lényének gyújtópontjába a képzeletet helyezte. Ami roppant kockázatos dolog. Eszméletünk centrumában nem a megfontolás vagy a megérzés, hanem a fantázia áll, így mellesleg pontosan az történt, amitől boldogabb korok filozófusai nem győzték óva inteni felebarátaikat. A képzeletnél ugyanis nincsen kiszolgáltatottabb emberi képesség: és momentán ez határozza meg az embert, aki tulajdon képzeletének martaléka. Mármost ki tagadhatná, hogy a szerelem kulcsa is a képzelet. A vágy a képzeletben fogan, nem a tapasztalatban. Aki az ember fantáziáját birtokba veszi, lényének középpontjába kerül, vagyis a szenvedélyek fókuszába. És ami vagy aki egyszer odajut, azzal szemben

úgyszólván védtelenek vagyunk. A boldog emlékű Loyolai Ignác ezért igyekezett erőnek erejével lekötni szerzeteseinek minden képzelőerejét, úgymond Urunk keresztjéhez szögezve azt.

Az ördög e ponton relatíve tetemes összeget söpört be, amivel mindenkit meghökkentett. Nem tűnt ugyanis rutinos játékosnak. A kántor pontosan ezért nem is tudakolta, a fenti eszmefuttatás miképpen következik az előbbiekből, pedig máskor minden alkalmat megragadott, hogy a tisztelendő urat szónoki bakugrásaival froclizza. Az esperes azonban ekkorra már belelendült a mesélésbe.

– A szerelmes ember célja, uraim, ugyebár az, hogy választottja szívébe, pontosabban fantáziájába férközzék, ott berendezkedjen, és hogy ne foglaljon ott helyet lehetőleg senki más. Csakhogy a Főcsatornamester esetében ezt a középpontot immáron hivatása, azaz a város visszája foglalta el. Ez alapjában véve helyes is: elvégre polgáraink bizalma neki szavazta meg ezt a kényes és sokrétű feladatot. Mivel azonban a Főcsatornamester képzeletének gyújtópontjában a város fonákja állt, e sötét és arctalan szerető, ott nemigen maradt hely a Főcsatornamesterné számára. Mind több és több időt töltött odalent, homályos utakat róva, elágazások titkait fürkészve, mígnem egy nap bekövetkezett az elkerülhetetlen: nem jött föl többé. Az embert végül is rabul ejti saját képzelete; szerelmének tárgya magába nyeli. Egyébként hajszálpontosan így jártak a misztikusok is, csak ők Istennel.

Az esperes ezen a ponton figyelmét ismét a konyakospohárra, pontosabban az abban apadó nedűre összpontosította, latolgatva a történet folytatásához rendelkezésre álló mennyiséget. A kártyaasztalt megvilágító ernyős lámpa dohányfüsttel párnázott fényében úgy tetszett, mintha a kerek világ minden dolga közül épp ez a teliholdként derengő asztal, s az asztalt körülülő, lapjaikba temetkező férfiak lennének a legvalóságosabbak; mintha sosem létezett volna más, csak ez a csöndben lefolytatott játék, és minden, ami ezen a konyak- és füstillatú félhomályon kívül esik, pusztá feltételezés volna. Úgy hát, elmélkedett, az itt elhangzottak is okvetlenül szertefoszlanak a cigaretták füstjével együtt a játék után. Nekibátorodva folytatta.

– A Főcsatornamesterné tehát magára maradt. Férjének munkatársai, akik egy-egy karbantartás erejéig óvakodtak le a csatornarendszerbe, néhanap még találkoztak a Főcsatornamesterrel: határozott, ám udvarias utasításokkal látta el őket, szabadkozott, mennyi dolga akad idelenn, felesége őnagyságának kézcsókjait küldte, és megkérte, biztosítsák róla, hogy amint teheti, ismét csatlakozik hozzá odafent. Később egyre ritkábban találkoztak vele, végül egészen nyoma veszett. Csak az egyes csomópontokon kitűzött írásbeli utasítások és hibajegyzékek utaltak rá, hogy még életben van. Az is igaz, hogy ezzel párhuzamosan idenfenn is érzékelhetőek voltak bizonyos, nehezen megfogható változások: bizonyára emlékeznek rá, hogy akkoriban valahogy mintha minden könnyebb lett volna, a város élete gondtalanabbá vált, a dolgok olajozottabban mentek. Tudható, milyen feltűnésmentes áldás egy ember életében a felhőtlen emésztés: gondoljanak csak Nietzschére és valamennyi gyomorbajos sorstársára, gyomorbajos filozófiák sanyarú atyamestereire. Ó, uraim, az emésztéshez ódákat kellene írni, ahogy azt meg is tette a boldog emlékű spanyol udvaronc, Baltasar del Alcázar. Hát még ha nem egyetlen emberről van szó, hanem egy egész városról! Mintha egyetlen hatalmas organizmusban adatna élnünk, ahol is egy-egy szerv minden ház, egy sejt minden lakás. De miért is nem szólnak, uraim, megint elkalandoztam.

A kántor, akire továbbra is rájárt a rúd, összeráncolt homlokkal, lapjaiból úgyszólván föl sem pillantva megjegyezte, hogy mintha kezdene leülni az elbeszélés, sok a bölcsködés, és legkésőbb egy levegővétel múlva aktuális volna egy nem várt fordulat, esetleg új szereplő színre léptetése. Az esperes bosszúsan legyintett, de nyilvánvaló volt, hogy nem engedte el füle mellett a megjegyzést.

– Tehát a Főcsatornamesterné. Dekoratív és impulzív asszony. És intelligens. Mégis, férjének eltűnésére váratlan módon reagált. Érthető lett volna, ha sok-sok év ordító magányát most kalandokba bonyolódva igyekszik elfelejteni. Ehelyett vallásos lett. Az ég a tanúm, nem tudtam mire vélni. Hiszen az az asszony érett gyümölcsként illatozott, és zamatának ígérete muslicákként vonzotta a férfinépet. De ő hittanra járt. Imaegyletet alapított. Ebben gyanúsán felülreprezentáltak voltak az ötven feletti férfiak, de mindegy. Még rám is valamelyes hatással volt ez a kései bűbáj, persze szigorúan elméletileg, ahogy annak idején a szemináriumban tanultuk: az érzékelhető szépség szemlélésétől az anyagtalan szépségig emelni az elmét, a teremtett szépségek láttán a teremtőt magasztalni... meg más effélék. Nyilván a

Főcsatornamester iránti rokonszenv is közre játszott. No meg a rossz előérzet, ami az idő haladtával mindinkább hatalmába kerített. Fohászkodtam, hogy az Úr úgy rendezze el kettejük ügyét, hogy az városunknak ne válják kárára.

– Mert mi tagadás, sokasodtak a jelek. Szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy hivatásomnál fogva van valamelyes fogalmam a város kedélyállapotáról. Bennem már idejekorán ott vibrálnak a rengések, amelyek észrevétlen indulnak ki az emberi lélek szubsztrátumából, s csak későbbben érik el az élet kérgét. Tudtam, hogy baj készülődik. Váratlanul kirobbanó veszekedések, a bűn ömlenyei, megrekedő életek, eldugult sorsok – minden város életének természetes velejárói, de ezúttal úgy tűnt, a várostest anyagcseréjében itt-ott megváltozott valami. Legelőbb az imaegylet tagjainál.

Gyanakodtam, hogy az esti alkalmakon esetleg nem csupán a rózsafüzért morzsolják a résztvevők. Az ördög nem alszik – bocsásson meg, nem önre értettem. Csak hát – zárt ajtók, puha csönd, egymás közelsége, ki tudja... És középen a Főcsatornamesterné, amint lehajtott fejjel, feltűzött hajjal imádkozik, nyakának ívén a pelyhecskék megrezzennek a gyertyafényben...

– El tudjuk képzelni, szent atyám – jegyezte meg hangjában szikrányi éllel a kántor, akinek fogytán voltak már a lapjai.

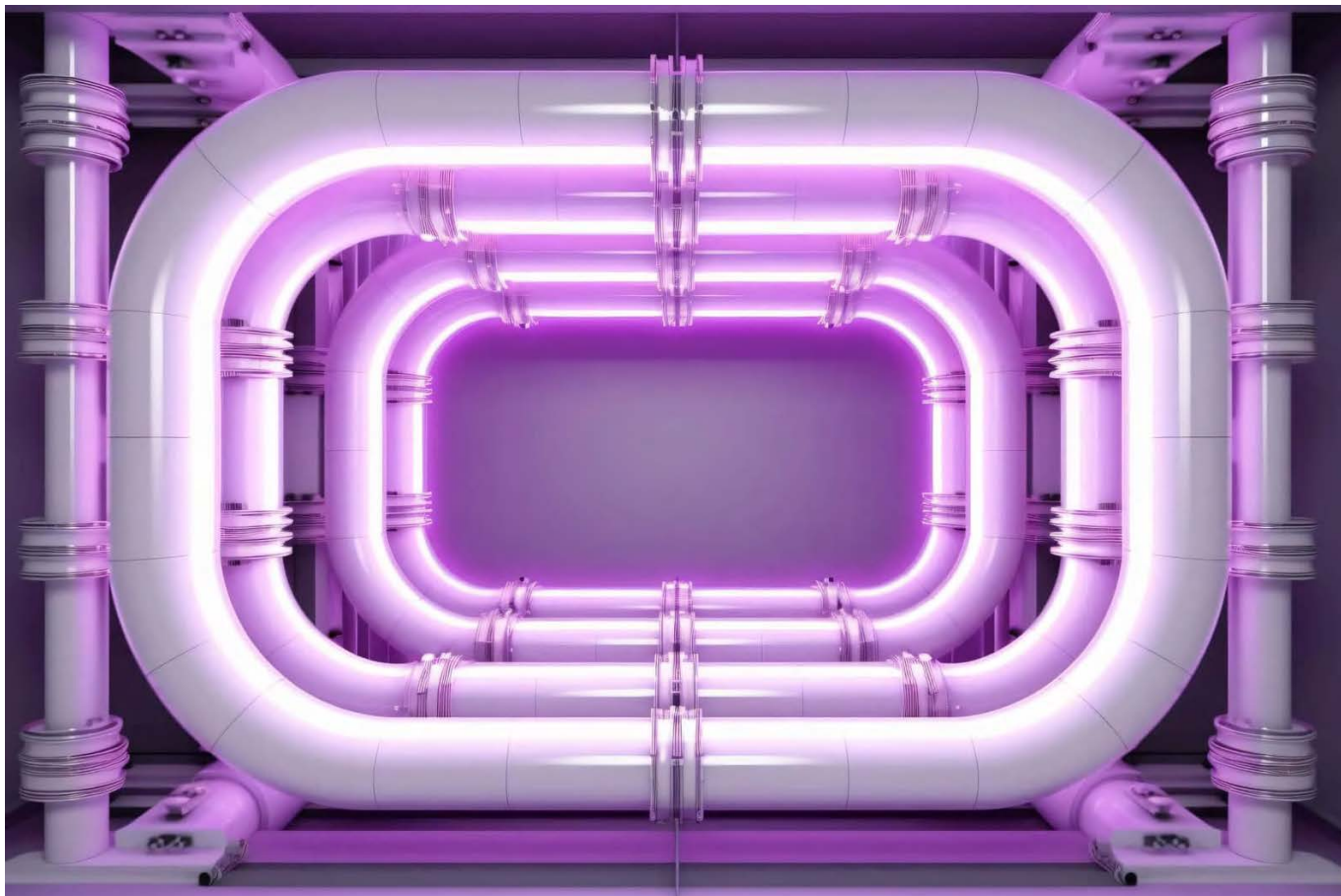
– Dehogyan tudják – legyintett amaz. – A fantázia, emlékeznek rá? A mérgek mérge. Addig-addig képzeletem, míg jóformán már le sem tudtam hunyni a szemem.

– Csak nem szerelmes lett abba a nőszemélybe? – nevetett fel a kántor, szemét le sem véve az asztalon fekvő lapokról. – Mintha az iménti eszmefuttatásából ez következne...

– A szerelem eretnecség! – szusszant bosszúsan az esperes. – Az egészet az albigensek találták ki, meg a szolgálatukba szegődött dalnokok! Akkor már inkább az ókori orvostudomány, Galénosz meg a többiek, akik szerint a szerelem valójában betegség, zsigeri kórság, a testnedvek túltengése, rendszertelen áramlása...

Itt elharapta a szót. Az ördög és a kántor szeme összevillant a lapok fölött. A félhomályban nehéz volt megállapítani, melyikük mosolyodott el előbb.

– Folytatnám – mondta hidegen az esperes. – A jeleknél tartottam. A megfoghatatlan nyugtalanságnál, ami egyre inkább bizonyosság alakját öltötte. Mert egyre tisztábban kirajzolódott a mintázat. Gáláns úriemberek és gátlástalan kéjencek mutatták váratlanul a megtérés jeleit, és csatlakoztak az imakörhöz. Szeleburdi ifjak és kiérdemesült casanovák bizarr dolgokról számoltak be. Mintha orvul maga a város fordult volna ellenük: addig kezes és otthonos világuk megbokrosodott, kivetette őket magából. A részletektől tekintsünk el. Mind többen gyanakodtak ördögi mesterkedésre. Aggasztó pusmogás kezdődött, és amitől tartottam, kisvártatva bekövetkezett: ájtatos nagynénik egy kontyos különítménye kérvénnyel fordult hozzám, folytatnék le hivatalos exorcizmust az okkult erők tombolásának megfékezésére. Még csak ez hiányzott. Igyekeztem lebeszélni őket, tudván tudva, hogy amit természetfeletti károkozásnak vélnek, annak talán nagyon is természetes, hogy ne mondjam, zsigeri magyarázata van, de rám se hederítettek. Panasszal fordultak az érsekséghez. És pár nap múlva, a déli vonattal megérkezett az ördögűző.

Ösztövé kis ember volt, kíváncsi szemű, kopott zakójú. És elhivatott. Indítványoztam, hogy költünk el együtt egy ebédet, de ő ragaszkodott hozzá, hogy haladéktalanul megkezdje peregrinációját az inkriminált otthonokba. Aktatáskájából elővarázsolta a kellékeket, amelyeket mintha egyenest Henri Institoris korából hozott volna; bőséggel hintette a szenteltvizet, obskúrus imákat recitált latinul, én pedig egyre rosszabb előérzettel kalauzoltam keresztül-kasul a városon, amelyet jelenléte nemhogy megtisztított, de mintha megfertőzött volna. Csak ittlétének utolsó reggelén mertem előhozakodni, szigorúan *sub rosa*, a dolgok sejtésem szerinti valós összefüggéseivel. Szúrósan nézett rám, mint aki hiszi is, nem is. Akkor okvetlenül leszálok a csatornába – jelentette ki végül –, kifüstölni az ott megtelepedett gonoszt. Szó sincs efféléről, tiltakoztam. Szerintem mindössze a város reagál így, a város zsigerei, amelyek összefonódtak valahogy a Főcsatornamester életével, nincs itt semmi boszorkányság... – de nem hagyta végigmondanom. Ragaszkodott hozzá, hogy megkíséreljen odalent a Főcsatornamester nyomára bukkanni, és őt démonűzésben részeltetni. A belek a romlottság helyei, közölte ellentmondást nem tűrően, amelyeket csak szent böjt tisztíthat meg. Minden ármány a zsigerek alvilágában tenyész, és

punktum. Azzal lemászott a főgyűjtőbe. Kinek a hibája, kérdezgetem magamtól azóta is, hacsak nem az anyatermészeté. Egy fertályórával később a folyó felől zivatar csapott le a városra, irdatlan felhőszakadás. A kanálisok percek alatt nyelték magukba a tetőkről, utcákról alázúduló vizet, a szegény kolléga csapzott porhüvelyét csak napokkal később lelték meg egy rácson fennakadva, kezében az Arca Domini-imakönyv szétmállott lapjaival.

A kántor kurtán bólított, ami éppúgy szólhatott a lapjárásnak, mint annak, hogy a *reverendissime* megfogadta iméinti tanácsát. Az esperes várta, hogy milyen hatást kelt hallgatóiban ez a baljós fordulat. Semmilyen se keltett. A játék zavartalanul folyt tovább.

– Akkor már napok óta nem aludtam – folytatta mélyet sóhajtva. – Világos volt, hogy ez nem mehet így tovább. Ezért egy délután, amikor az imaegylet összejevetelt tartott, bezörgettem a Főcsatornamesternéhez.

– Nemsokára vége – jegyezte meg halkán az ördög, és zakója zsebében cigarettáért kotorászott. De az esperes nem hallotta.

– Amikor az asszony ajtót nyitott, szemlátomást meghökkent. Jó estét, mondtam. Gondoltam, csatlakoznék. Behívott. Egy pillantással felmértem a helyzetet: se selymes gyertyafény, se meghitt mormolás, se karcsú nyakszirt. Ami a képzeletemben élt, annyira eleven volt, hogy valósággal csalódtam. De nem volt mit tenni, életem leghosszabb, hogy ne mondjam, maratoni rózsafüzér-meditációjába csöppentem. Jócskán esteledett, mire a résztvevők megkegyelmeztek a Szűzanyának, és egyenként elszállingóztak. Én léptem ki utoljára az ajtón.

– Csak még egy pillanat – állított meg a Főcsatornamesterné. – Megtudhatnám, valójában mi szél hozta erre?

A szemébe néztem, és láttam, hogy nincs értelme köntörfalazni. Elmondtam, mi jár a fejemben. A jeleket. Az egybeeséseket. A város, pontosabban a másik város forrongását. A Főcsatornamesterné figyelmesen hallgatott, gyönyörű homlokát az

ajtófélfának támasztva. Amikor befejeztem, egy darabig nem szólt egy szót sem.

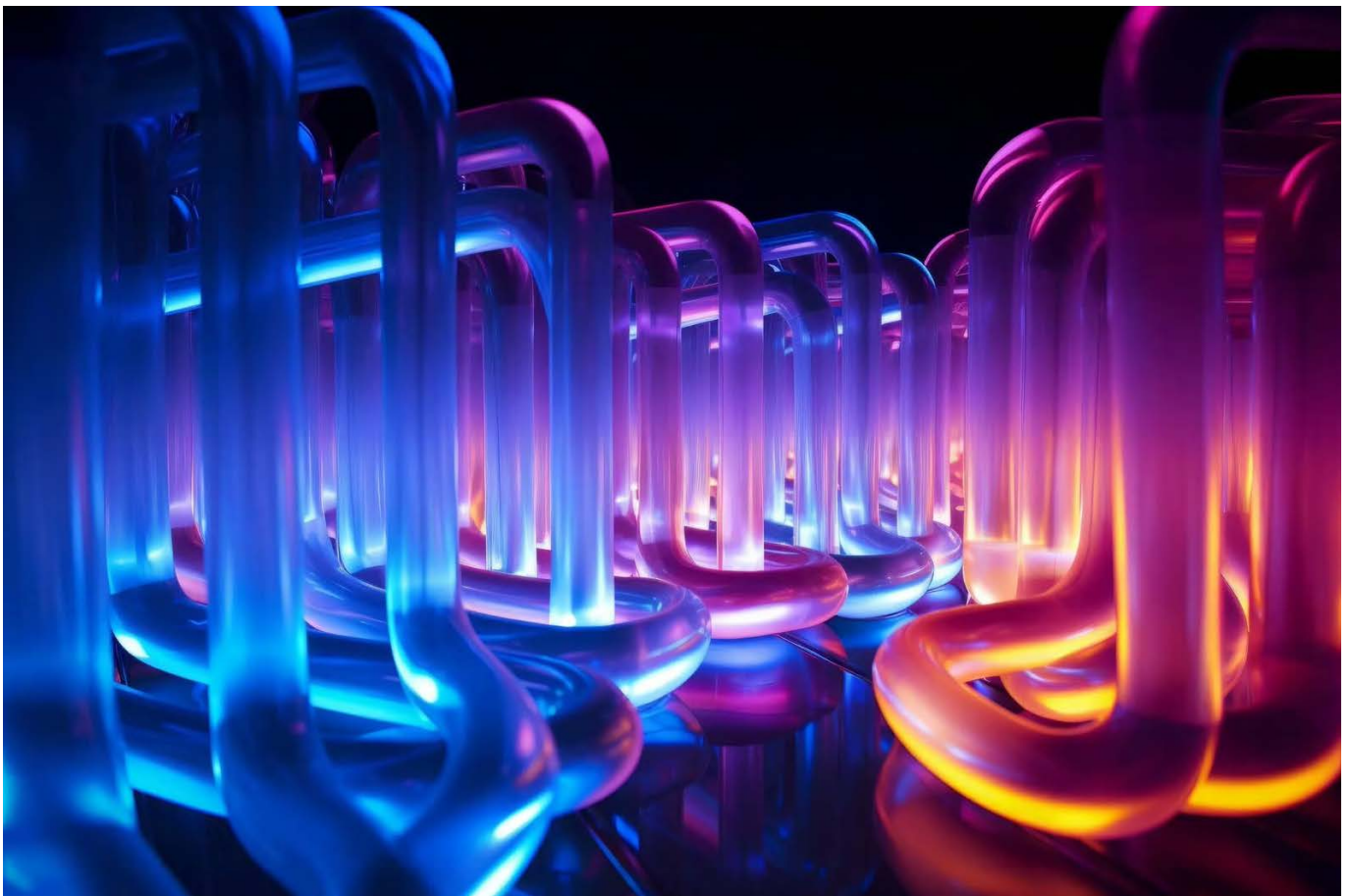
– Ezek szerint rossz irányba indultam – szólt végül csendesen.

– Micsoda rossz irányba? – néztem rá bambán.

Felelet helyett hozzám lépett, és ott, az ajtóban megcsókolt. Láttam már ilyet, én is a világban élek. Valódi csók volt; amikor nem a száj, hanem az egész test csókol, az egész test ajkakká válik, egyszerre harap és simogat.

– Mi volt ez? – hebegtem elképedve, amikor levegőhöz jutottam. A csillogó szemekbe néztem, és nem akarom megfogalmazni, mit láttam ott.

– Hívójel – közölte, és vállat vont. És esküdni mernék, hogy kacsintott is, mielőtt becsukta az ajtót.

Beüvegezett csend következett, egyedül a lapok surrogását lehetett hallani. A lámpabura alatt vastagon megállt a cigarettafüst. Eljött a pillanat, hogy a két játékos felfedje lapjait. A kántor káromkodott egy kurta nagypéntekit, mivel egész eddig biztos volt, hogy nyeresre áll. A lapok azonban mást mutattak.

– Akkor rövide is zárom, ha megengedik – mondta higgadtan az esperes, a hamutálban gondosan elnyomva a már fáradtan füstölgő szivarvéget. – Hiszen a folytatás többé-kevésbé ismert. Zúgó fejjel visszatámolyogtam a plébániára, és vártam, érkezik-e a hívójelre valamiféle válasz, a mélység válasza. Nem tudtam, mire számítsak, nem végzem-e úgy én is, mint a kolléga, fennakadva egy rácson. A Főcsatornamesterné, mondom, intelligens asszony volt: egy pillanat alatt átlátta a helyzetet, döntött, és a magasság helyett elindult le, a zsigerek felé. Mint nő, magától értetődőnek vette a test dolgait, amelyekről énnekem nem sok fogalmam volt. Nem tudtam, milyen az a másik város; a nedvek, nyirkok és váladékok hömpölygő városa; a falaink mögött szüntelenül áramló város, ahol a dolgok összefolynak, ahol értelmetlen a distinkció, ahová nem vezetnek szavak, ahová nekünk nincs térképünk, és amelynek megállása halál. De ő rögtön tudta, hol nyílnak lejáratok.

Summa summarum, a Főcsatornamester visszatérése megnyugtatta a kedélyeket. A parókia vízvezetékeit ugyan cserélni kellett és újracsempéztetni a fürdőszobát, de az ilyesmi előfordul. Összességében megérte. Néha az embernek ennyire van szüksége csupán. Tudatni vele, hogy szeretik.

A kántor hátradőlt, és bosszúsan babrált valami gyufákkal, amíg a nyertes gondosan besöpörte a pénzt.

– Csak egyvalami zavar – tette még hozzá némiképp habozva az esperes. – Az a dolog, ott az ajtóban. Sehogy sem illik a szépség skolasztikus elméletébe. Az értelem nem volt hajlandó az érzékitől a szellemi jelentéshez emelkedni juszt sem. A Főcsatornamesterné ajkának ízét viszont semmi sem feledteti. Nem veszi el sem az ostya, sem a dohány, se konyak, se misebor. Sőt, azóta ezek mindegyikében az ő leheletét érzem. Hát nem különös? ... Ó, nem, barátom, mára befejeztük... – emelte fel

a kezét a tisztelendő atya, amikor látta, hogy az ördögnek kinevezett játékos újrameveri a paklit, és osztani kezd. Új még, bizonyára nincs tisztában a nagypénteki szokásokkal. Hanem az csak folytatta a lapok leosztását.

– Attól tartok – jegyezte meg mélabús mosollyal –, tisztelendőséged nincs tisztában velem, hogy ez már nem az a parti, amit csak úgy abba lehet hagyni.

Úgy hírlík, városunkban a plébánián minden péntek este kártyapartit tartanak. Mindig három résztvevője van, a kántor, az esperes, és az ördög. Ez utóbbit persze nem kell szó szerint venni. Azt is mondják, egy idő óta mindig az esperes nyer, még nagypénteken is. Állítólag nemigen örül ennek. A hívektől újabban azt kéri, imádkozzanak buzgón, hogy végre veszítsen. De persze mindez csak szóbeszéd.

kép | vecteezy.com